

Anglaterra, abans del 1909, tenia també una organització semblant a la d'Alemanya; però, considerant-la antiquada, es va nomenar una comissió perquè estudiés la reforma de la beneficència obligatòria. La reforma, que va ésser radical, va crear els Comitès legals de Consells regionals com a àrea administrativa; la implantació d'un sistema que tendís a prevenir la misèria i la classificació dels pobres en set grups: nois, vells; malalts, homes vàlids, dones vàlides, vagabunds, dèbils d'esperit i epilèptics, tractant-se cada classe separadament i per institucions especials.

Les despeses per beneficència corren, també, a càrrec dels municipis a Dinamarca i a Bèlgica, que la tenen ben reglamentada, amb moltes restriccions i voltada de tota mena de garanties.

França no es pot pendre massa per model en aquesta matèria. També, com nosaltres, té una legislació antiquada i un garbuix de disposicions que la fan impossible. Cada municipi assisteix només els seus pobres i els serveis benèfics es consideren com a municipals.

No creiem necessari citar exemples d'altres pobles. En tots ells hi ha bo i dolent; les formes d'assistència per tot arreu són les mateixes, ja que, també, són idèntiques les necessitats a atendre. Pel demés, tot és qüestió d'organització, com hem dit abans.

Es aquest l'aspecte que hauria de resoldre el governant, donant a la paraula beneficència el màxim valor i la més àmplia significació, i dictant disposicions legals que fossin normes de bona administració i de gran amplitud en les seves aplicacions. Mes tot això limitat, de moment, a la beneficència legal i pública, a la que imposa a l'Estat el deure legal i absolut de socórrer els indigents, considerant-se el socors com un dret d'aquest reconegut per la llei, i a l'exercida per l'Estat, les províncies i els Municipis, però no com un deure legal, sense que, per tant, pugui el necessitat reclamar-la com un dret.

Aqueixa beneficència oficial, com més allunyada estigui de la tutela de l'Estat, més eficaç ha de resultar. Exercida per delegació, a càrrec de Jun-

tes, Patronats o persones enteses, estarà, sempre, més garantida la seva finalitat.

L'Estat mateix, independentment d'altres organismes seus que tenen aqueixa constitució, no fiant-se massa de la seva competència en aquesta matèria, va crear, l'any 1875, una Junta auxiliar de senyores perquè l'ajudessin en l'administració i bon govern dels Establiments que a Madrid té al seu càrrec.

Aquest sistema és preferible perquè posa a les mans de persones especialitzades institucions que, regides, purament i simplement, d'una manera oficial, serien una cosa freda i encarcarada. Els diferents assaigs fets a casa nostra, han donat sempre bon resultat. Tenim a Catalunya institucions de caràcter públic admirablement regides, gràcies a l'interès que hi posen els elements designats per a tenir-ne cura. A Itàlia, on l'assistència compta amb major nombre d'establiments, l'Estat i els Consells municipals tenen designades Juntes de Caritat que tenen cura dels seus hospicis i hospitals, i als Estats Units d'Amèrica, la tendència predominant és la de considerar la beneficència com assumpte d'iniciativa particular, estranya a la gestió de l'Estat.

Quant a la beneficència particular, filla de la caritat privada, deixem que vagi fent la seva via, omplint els buits que la beneficència oficial no hagi pogut omplir; deixem-la amb les seves iniciatives, sense traves que l'entrebanquin, amb llibertat de moviment i sense que senti massa el pes de la fiscalització.

La Caritat privada cal orientar-la per tal que sigui un veritable complement de la beneficència pública. Cal orientar-la per a evitar pluralitat de serveis i estalviar energies morals i materials; i encara que sigui sacrificant vanitats i afans d'exteriorització, convé que les iniciatives individuals serveixin per a la creació de modalitats benèfiques quan aquestes no existeixen i per assegurar la vida i el millorament de les existents, necessitades gairebé sempre de major ingressos i de major protecció.